

Иванки Старата царица прегърна по ред тримата си синове и ги благослови. Не за пръв път ги изпраща на тежка и опасна бран. Но този път, ^{те} тя чувствуваше, борбата щеше да бъде за живот и смърт. Колцина от тях които заминаваха цяха да се върнат?

Напразно младата жена на Иваница се мъчеше да прикрие, като свекърва си, своята дълбока тревога. Тя за пръв път се разделяше ~~с Иванки~~ ^{с него}. В последния миг Мария усети, че силите я напуцат. Предателски ^{обви} те сълзи задуниха гласа и, ти с отчаяно движение ръце около врата на и Иванки мъка си.

- Иваница, Иваница - плачеше тя, притиснала лице до рамото му - обеща ми, че няма на халост да излага живота си. Заради мене. Помни, че ако ти се случи нещо, аз ще умира от тъга... Заради детето ни... Нима то трябва да се роди, за да не познае бащина милувка? О, Иваница, прости ми. Не знам. Защо предчувствувам нещо лошо... Каточели няма никога да се видим вече...

- Марио... Въди храбра, не говори безумни неща... Аз съм уверен, че ще се върна. Скоро ще се върна, победител... Хайде, засмей се сега, ще се върна можеби още преди да се роди момчето...

- То може да е и момиче - похъпна свенливо младата ~~жени~~ и отново избухна в хълцания, които напразно се мъчеше да прикрие, като забеляза строгия поглед на свекърва си.

- Знам, че няма вече никога да го видя... - похъпна тя когато се облегна на ръката на баба си, стария княз Алцеко.

Елена беше спокойна.

Дано издържа още малко, още съвсем малко. Само да не види Асен сълзи в очите ми - горещо се молеше тя ~~жени~~ в ума си.

Царят целуна двата си сина и погледна жена си.